

Arrest

nr. 260 330 van 7 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. DARESHOERI *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 november 2019 en hebben zich vluchteling verklaard op 6 november 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 15 januari 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 4 februari 2020 en op respectievelijk 13 en 14 augustus 2020.

1.3. Op 23 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 24 november 2002 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van S. A. M. M.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Mosoel. U bent een soennitische moslim van Koerdische origine. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan:

In 2014 ontvluchtte u samen met uw gezin Mosoel omwille van Daesh. Jullie gingen naar Domiz, waar u eerst in een vluchtelingenkamp verbleef, en nadien een appartement huurde. Na de bevrijding van Mosoel, keerde u geregeld terug naar Mosoel voor uw werk. Uw vrouw en kinderen bleven in Domiz.

Voor de komst van Daesh had u een goed draaiend tegelbedrijf, dat u na de bevrijding snel opnieuw kon opstarten. U kreeg onmiddellijk een aantal opdrachten en verdiende zo tienduizend dollar per maand. Na een tijd vroegen de milities u om geld te betalen. U kreeg verschillende telefoontjes met de vraag 8% van uw winst af te staan. U hield de boot af. Ze dreigden ermee u of uw zoon te ontvoeren indien u niet betaalde. De militie zou na uw werk iemand sturen om het geld in ontvangst te nemen. U maakte uw werk af en vluchtte het land uit.

Op 19 mei 2018 verliet u Irak, samen met uw gezin. Tijdens een poging Griekenland te verlaten, raakte u uw minderjarige zoon A.(...), F.(...) S.(...) (CGVS: X) kwijt. Uzelf, uw vrouw H.(...) I.(...) A.(...) H.(...) (CGVS: X) en jullie andere twee kinderen A.(...), R.(...) S.(...) A.(...) (nn. X) en A.(...), G.(...) S.(...) A.(...) (nn. X) bleven in Griekenland. F.(...) reisde verder naar verder België, waar hij op 21 januari 2019 een aanvraag tot internationale bescherming indiende. Op 19 juni 2019 kreeg F.(...) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Op 5 november 2019 kwamen u, uw vrouw en uw twee andere kinderen aan in België, op 6 november 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

U legt volgende documenten voor ter staving van uw verzoek: Paspoorten man, vrouw en kinderen (origineel), Rantsoenkaart (origineel), Voedselkaart (origineel), Woonstkaart (origineel), Rijbewijs (origineel), Kieskaarten man en vrouw (origineel), Identiteitskaarten man, vrouw, R.(...) en G.(...) (origineel), Nationaliteitsbewijzen (origineel) man en vrouw, Huwelijksakte (origineel)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart in Mosoel het slachtoffer geweest te zijn van afpersing door milities. U vreest bij terugkeer opnieuw in de problemen te komen met deze milities.

Het is opmerkelijk hoe weinig kennis u heeft over de militie die u afgeperst en bedreigd zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat u goed op de hoogte bent van de veiligheidssituatie in Mosoel en van de werkwijze die de milities in Mosoel hanteren. U weet dat gewone arbeiders niet moesten betalen aan de milities en dat een Turkmeen die in dezelfde sector als u werkte aan Asa'ib Ahl al Haq (AAH) moest betalen (M.(...)-1, p.8). U weet dat de milities militaire voertuigen gebruikten en dat iedere militie hun eigen vlaggen had (M.(...)-1, p.7). U bent dus in staat de verschillende milities van elkaar te onderscheiden.

Met de betrekking tot de militie waar u persoonlijk mee in aanraking gekomen zou zijn, beschikt u echter over bijzonder weinig kennis. U weet niet om welke milities het ging, aan wie u het geld moest betalen

(M.(...)-1, p.10). Uw verklaring dat u niet weet om welke militie het ging omdat ze dat niet wilden zeggen aan de telefoon, overtuigt niet. De beller zou immers ook gezegd hebben dat u hen kende, wist wie ze waren (M.(...)-1, p.8). Ook al zouden ze hun naam niet expliciet gezegd hebben, kan er verwacht worden dat u op zijn minst een vermoeden had over welke groepering het ging. U had een uitgebreid netwerk (M.(...)-1, p.8) en was op de hoogte van een vergelijkbare afpersingszaak waarin AAH betrokken was. U slaagt er niet in een geloofwaardige verklaring te voor uw gebrek aan kennis over de militie die u bedreigd zou hebben. U brengt niet genoeg elementen aan die het geloofwaardig maken dat u persoonlijk het slachtoffer bent geworden van afpersing door een van de milities.

Daarbij komt dat uw verklaringen over de andere misdaden van de milities niet consistent zijn, het gaat meer bepaald om huiszoekingen en diefstal. Eerst deed u uitschijnen dat uw huis geplunderd was door de milities, en zei u uitdrukkelijk dat u een iphone 6 had die afgepakt werd (M.(...)-1, p.7). Wanneer u later in het interview naar deze plunderingen gevraagd werd krabbelde u terug, en zei u dat u alleen gezegd had wat ze bij andere mensen gedaan hadden. U ontkende ook dat u een iphone had die gestolen werd, en zei dat u eigenlijk bedoelde dat mensen geen iphones durfden kopen uit angst dat ze gestolen zouden (M.(...)-1, p.9). Deze inconsistenties doen afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met uw vrees voor de milities.

Uit bovenstaande volgt dat de kern van uw relaas niet geloofwaardig is. U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de milities dreigden u of uw zoon te ontvoeren. Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico in geval van terugkeer naar Irak loopt.

De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Deze documenten hebben louter betrekking op uw identiteit en afkomst uit Mosoel, dewelke niet betwist worden door het CGVS.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de

EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Noord-Irak te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**; de eerder genoemde **UNHCR International Protection Considerations van mei 2019**; en het document **UNHCR, Iraq: Country of Origin Information on Access and Residency Requirements in Iraq - Ability of Persons Originating from Formerly ISIS-Held or Conflict-Affected Areas to Legally Access and Remain in Proposed Areas of Relocation (update I, november 2019)**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5dc04ef74.html> of <http://www.refworld.org/>), blijkt enerzijds dat de Koerdische Autonome Regio (KAR) niet alleen over de weg maar ook met het vliegtuig bereikbaar is; en anderzijds dat vestiging er mogelijk is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn er terug rechte vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen. De Koerdische veiligheidsdiensten houden een veiligheidscontrole bij binnenkomst in de KAR. In het verleden werden restrictieve maatregelen ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KAR, al waren deze niet in de eerste plaats op etnische Koerden gericht. In de provincies Erbil en Sulaimaniyah werd de vereiste van een garantsteller om toegang te krijgen tot het grondgebied in het voorjaar van 2019 opgeheven. In de provincie Dohuk geldt een dergelijke binnenkomstvereiste enkel nog voor Arabieren afkomstig uit conflictgebieden of gebieden die in handen zijn geweest van ISen voor Turkmene afkomstig uit Tal Afar. Etnische Koerden die het geweld in Centraal-Irak ontvluchten, kunnen zich voorts over het algemeen zonder problemen vestigen in de KAR. Zij hebben hiervoor geen sponsor nodig. Het lokale Asayish-kantoor van de beoogde verblijfplaats zal een veiligheids- en achtergrondcontrole uitvoeren.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019**, beschikbaar op [RvV X - Pagina 4](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/</p></div><div data-bbox=)

[coi focus irak. de veiligheidssituatie in de kar 20191120.pdf](#) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De KAR kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olie-productie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaaken ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen

leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de KAR actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de KAR. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Noord-Irak vestigt.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit voornoemde UNHCR International Protection Considerations van mei 2019 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR acht een interne hervestiging in de KAR redelijk indien uit de individuele omstandigheden van de verzoeker blijkt dat hij er toegang heeft tot adequate huisvesting, er kan voorzien in zijn levensonderhoud en de nodige infrastructuur en toegang tot basisdiensten beschikbaar is.

In de voormelde EASO Guidance Note van juni 2019 wordt een intern vestigingsalternatief over het algemeen redelijk geacht indien het vaststaat dat de verzoeker er kan voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften, met name huisvesting, voedsel en hygiëne. Bovendien moet de verzoeker er in zijn eigen levensonderhoud of dat van zijn gezin kunnen voorzien.

Het CGVS benadrukt dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Irakese verzoeker om internationale bescherming. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Irak.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Noord-Irak vestigt.

U was in Mosoel actief als zelfstandig tegelzetter, waar u naar eigen zeggen veel geld mee verdiende (M.(...)-1, p.7). Er kan verwacht worden dat een gespecialiseerd vakman als u ook in de KAR de kost zal kunnen verdienen. U beweert echter dat omwille van het racisme in de KAR geen kans maakt (M.(...)-2, p.6). U brengt u niet voldoende elementen aan om deze bewering te staven. Daarbij bewijst uw schoonbroer, de neef van uw vrouw, het tegendeel. Hij is een Koerd uit Mosoel en actief als tegelzetter in Dohuk (H.(...)-2, p.7). S.(...), de zus van uw echtgenote H.(...) I.(...) A.(...) H.(...), woont al sinds 2007 in Dohuk, samen met haar gezin. S.(...) is getrouwd met de neef van uw vrouw. U beschikt dus wel degelijk over een familiaal netwerk in de KAR. Uw vrouw ging geregeld naar Dohuk om familie te bezoeken, vergezeld door jullie kinderen en soms ook door u. Ook haar oom woonde voor zijn overlijden in 2017 in Dohuk (H.(...)-2, p.5). Verder woonde u met uw gezin van 2014 tot 2018 in Domiz in de KAR. U en alle leden van uw gezin zijn het Badini machtig.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Noord-Irak aan de slag te gaan en er als gezin een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat Koerden uit Mosoel geen vrije toegang hebben tot de KAR. Aan elke controlepost zou men de identiteitskaart controleren, en Koerden uit Mosoel terugsturen. De vrije toegang voor Koerden zou enkel gelden voor Koerden uit de KRI in het buitenland, die wel zouden kunnen terugkeren (M.(...)-2, p.6). Verder zouden de Koerden uit de KAR Koerden uit Mosoel achterdochtig behandelen en als Arabieren of Baathisten beschouwen (M.(...)-2, p.5). U toont echter geenszins aan dat deze achterdocht zwaarwichtig genoeg is om als vervolging in de zin van de conventie van Genève beschouwd te kunnen worden. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Koerdische autoriteiten gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Noord-Irak over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van H. I. A. H.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Mosoel. U bent een soennitische moslim van Koerdische origine. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan:

In 2014 ontvluchtte u samen met uw gezin Mosoel omwille van Daesh. Jullie gingen naar Domiz, waar u eerst in een vluchtelingenkamp verbleef, en nadien een appartement huurde. Na de bevrijding van Mosoel, keerde uw man geregeld terug naar Mosoel voor zijn werk. U en uw kinderen bleven in Domiz.

Voor de komst van Daesh had uw man een goed draaiend tegelbedrijf, dat uw man na de bevrijding snel opnieuw kon opstarten. Uw man kreeg onmiddellijk een aantal opdrachten en verdiende zo tienduizend dollar per maand. Na een tijd vroegen de militie uw man om geld te betalen. Uw man kreeg verschillende telefoontjes met de vraag 8% van uw winst af te staan. Uw man hield de boot af. Ze dreigden ermee uw man of uw zoon te ontvoeren indien uw man niet betaalde. De militie zou na uw man zijn werk iemand sturen om het geld in ontvangst te nemen. Uw man maakte zijn werk af en vluchtte het land uit.

Op 19 mei 2018 verliet u Irak, samen met uw gezin. Tijdens een poging Griekenland te verlaten, raakte u uw minderjarige zoon A.(...), F.(...) S.(...) (CGVS: X) kwijt. Uzelf, uw man M.(...), S.(...) A.(...) M.(...) (CGVS: X) en jullie andere twee kinderen A.(...), R.(...) S.(...) A.(...) (nn. X) en A.(...), G.(...) S.(...) A.(...) (nn. X) bleven in Griekenland. F.(...) reisde verder naar verder België, waar hij op 21 januari 2019 een aanvraag tot internationale bescherming indiende. Op 19 juni 2019 kreeg F.(...) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Op 5 november 2019 kwamen u, uw man en uw twee andere kinderen aan in België, op 6 november 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

U legt volgende documenten voor ter staving van uw verzoek: Paspoorten man, vrouw en kinderen (origineel), Rantsoenkaart (origineel), Voedselkaart (origineel), Woonstkaart (origineel), Rijbewijs (origineel), Kieskaarten man en vrouw (origineel), Identiteitskaarten man, vrouw, R.(...) en G.(...) (origineel), Nationaliteitsbewijzen (origineel) man en vrouw, Huwelijksakte (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich op dezelfde motieven als uw echtgenoot M.(...), S.(...) A.(...) M.(...) (CGVS: X). Uw echtgenoot komt in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing van uw echtgenoot wordt als volgt gemotiveerd:

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart in Mosoel het slachtoffer geweest te zijn van afpersing door milities. U vreest bij terugkeer opnieuw in de problemen te komen met deze milities.

Het is opmerkelijk hoe weinig kennis u heeft over de militie die u afgeperst en bedreigd zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat u goed op de hoogte bent van de veiligheidssituatie in Mosoel en van de werkwijze die de milities in Mosoel hanteren. U weet dat gewone arbeiders niet moesten betalen aan de milities en dat een Turkmeen die in dezelfde sector als u werkte aan Asa'ib Ahl al Haq (AAH) moest betalen (M.(...)-1, p.8). U weet dat de milities militaire voertuigen gebruikten en dat iedere militie hun eigen vlaggen had (M.(...)-1, p.7). U bent dus in staat de verschillende milities van elkaar te onderscheiden.

Met de betrekking tot de militie waar u persoonlijk mee in aanraking gekomen zou zijn, beschikt u echter over bijzonder weinig kennis. U weet niet om welke milities het ging, aan wie u het geld moest betalen (M.(...)-1, p.10). Uw verklaring dat u niet weet om welke militie het ging omdat ze dat niet wilden zeggen aan de telefoon, overtuigt niet. De beller zou immers ook gezegd hebben dat u hen kende, wist wie ze waren (M.(...)-1, p.8). Ook al zouden ze hun naam niet expliciet gezegd hebben, kan er verwacht worden dat u op zijn minst een vermoeden had over welke groepering het ging. U had een uitgebreid netwerk (M.(...)-1, p.8) en was op de hoogte van een vergelijkbare afpersingszaak waarin AAH betrokken was. U slaagt er niet in een geloofwaardige verklaring te voor uw gebrek aan kennis over de militie die u bedreigd zou hebben. U brengt niet genoeg elementen aan die het geloofwaardig maken dat u persoonlijk het slachtoffer bent geworden van afpersing door een van de milities.

Daarbij komt dat uw verklaringen over de andere misdaden van de milities niet consistent zijn, het gaat meer bepaald om huiszoekingen en diefstal. Eerst deed u uitschijnen dat uw huis geplunderd was door de milities, en zei u uitdrukkelijk dat u een iphone 6 had die afgepakt werd (M.(...)-1, p.7). Wanneer u later in het interview naar deze plunderingen gevraagd werd krabbelde u terug, en zei u dat u alleen gezegd had wat ze bij andere mensen gedaan hadden. U ontkende ook dat u een iphone had die gestolen werd, en zei dat u eigenlijk bedoelde dat mensen geen iphones durfden kopen uit angst dat ze gestolen zouden (M.(...)-1, p.9). Deze inconsistenties doen afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met uw vrees voor de milities.

Uit bovenstaande volgt dat de kern van uw relaas niet geloofwaardig is. U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de milities dreigden u of uw zoon te ontvoeren. Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico in geval van terugkeer naar Irak loopt.

De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Deze documenten hebben louter betrekking op uw identiteit en afkomst uit Mosoel, dewelke niet betwist worden door het CGVS.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie

in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Noord-Irak te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**; de eerder genoemde **UNHCR International Protection Considerations van mei 2019**; en het document **UNHCR, Iraq: Country of Origin Information on Access and Residency Requirements in Iraq - Ability of Persons Originating from Formerly ISIS-Held or Conflict-Affected Areas to Legally Access and Remain in Proposed Areas of Relocation (update I, november 2019)**, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5dc04ef74.html> of <http://www.refworld.org/>), blijkt enerzijds dat de Koerdische Autonome Regio (KAR) niet alleen over de weg maar ook met het vliegtuig bereikbaar is; en anderzijds dat vestiging er mogelijk is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn er terug rechte vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen. De Koerdische veiligheidsdiensten houden een veiligheidscontrole bij binnenkomst in de KAR. In het verleden werden restrictieve maatregelen ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KAR, al waren deze niet in de eerste plaats op etnische Koerden gericht. In de provincies Erbil en Sulaimaniyah werd de vereiste van een garantsteller om toegang te krijgen tot het grondgebied in het voorjaar van 2019 opgeheven. In de provincie Dohuk geldt een dergelijke binnenkomstvereiste enkel nog voor Arabieren afkomstig uit conflictgebieden of gebieden die in handen zijn geweest van ISen voor Turkmene afkomstig uit Tal Afar. Etnische Koerden die het geweld in Centraal-Irak ontvluchten, kunnen zich voorts over het algemeen zonder problemen vestigen in de KAR. Zij hebben hiervoor geen sponsor nodig. Het lokale Asayish-kantoor van de beoogde verblijfplaats zal een veiligheids- en achtergrondcontrole uitvoeren.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De KAR kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olie-productie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik

van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaken ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de KAR actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de KAR. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Noord-Irak vestigt.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit voornoemde UNHCR International Protection Considerations van mei 2019 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR acht een interne hervestiging in de KAR redelijk indien uit de individuele omstandigheden van de verzoeker blijkt dat hij er toegang heeft tot adequate huisvesting, er kan voorzien in zijn levensonderhoud en de nodige infrastructuur en toegang tot basisdiensten beschikbaar is.

In de voormelde EASO Guidance Note van juni 2019 wordt een intern vestigingsalternatief over het algemeen redelijk geacht indien het vaststaat dat de verzoeker er kan voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften, met name huisvesting, voedsel en hygiëne. Bovendien moet de verzoeker er in zijn eigen levensonderhoud of dat van zijn gezin kunnen voorzien.

Het CGVS benadrukt dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Irakese verzoeker om internationale bescherming. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Irak.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Noord-Irak vestigt.

U was in Mosoel actief als zelfstandig tegelzetter, waar u naar eigen zeggen veel geld mee verdiende (M.(...)-1, p.7). Er kan verwacht worden dat een gespecialiseerd vakman als u ook in de KAR de kost zal kunnen verdienen. U beweert echter dat omwille van het racisme in de KAR geen kans maakt (M.(...)-2, p.6). U brengt u niet voldoende elementen aan om deze bewering te staven. Daarbij bewijst uw schoonbroer, de neef van uw vrouw, het tegendeel. Hij is een Koerd uit Mosoel en actief als tegelzetter in Dohuk (H.(...)-2, p.7). S.(...), de zus van uw echtgenote H.(...) I.(...) A.(...) H.(...), woont al sinds 2007 in Dohuk, samen met haar gezin. S.(...) is getrouwd met de neef van uw vrouw. U beschikt dus wel degelijk over een familiaal netwerk in de KAR. Uw vrouw ging geregeld naar Dohuk om familie te bezoeken, vergezeld door jullie kinderen en soms ook door u. Ook haar oom woonde voor zijn overlijden in 2017 in Dohuk (H.(...)-2, p.5). Verder woonde u met uw gezin van 2014 tot 2018 in Domiz in de KAR. U en alle leden van uw gezin zijn het Badini machtig.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Noord-Irak aan de slag te gaan en er als gezin een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat Koerden uit Mosoel geen vrije toegang hebben tot de KAR. Aan elke controlepost zou men de identiteitskaart controleren, en Koerden uit Mosoel terugsturen. De vrije toegang voor Koerden zou enkel gelden voor Koerden uit de KRI in het buitenland, die wel zouden kunnen terugkeren (M.(...)-2, p.6). Verder zouden de Koerden uit de KAR Koerden uit Mosoel achterdochtig behandelen en als Arabieren of Baathisten beschouwen (M.(...)-2, p.5). U toont echter geenszins aan dat deze achterdocht zwaarwichtig genoeg is om als vervolging in de zin van de conventie van Genève beschouwd te kunnen worden. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Koerdische autoriteiten gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Noord-Irak over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker in Mosoel met milities zou hebben gekend en betogen zij dat de KAR geen redelijk vestigingsalternatief voor hen is. Zij formuleren hun verweer als volgt:

"(...) 3. Wat betreft de beweerde ongeloofwaardigheid van eerste verzoekers verklaringen

Verweerder erkent dat eerste verzoeker goed op de hoogte is van de veiligheidssituatie in Mosoel en van de werkwijze die de milities hanteren.

Verzoeker wordt echter verweten dat hij bijzonder weinig kennis heeft van de militie waar hij zelf mee in aanraking is gekomen. Daarnaast wordt verzoeker verweten dat zijn verklaringen over misdaden van de milities niet consistent zijn.

3.1. *Wat betreft verzoekers kennis van de militie die hem bedreigd heeft, heeft verzoeker uitgelegd dat hij werd opgebeld heeft en dat de beller zich niet heeft bekendgemaakt. Verzoeker kan de kritiek van verweerder niet volgen. Uit het gehoorverslag blijkt dat eerste verzoeker volgende uitleg heeft gegeven over deze bedreiging (gehoorverslag 1, blz. 8) (...)*

Eerste verzoeker heeft dus zeer gedetailleerd beschreven hoe hij werd bedreigd: het aantal telefoons wordt opgesomd. Eerste verzoeker heeft kenbaar gemaakt dat hij de bedreiger wilde ontmoeten, maar deze wimpelde dat af. Tegelijkertijd bleek dat de bedreiger over zeer veel concrete informatie van verzoeker zelf te beschikken.

Verweerder laat in de beslissing uitschijnen dat verzoeker volstrekt geen idee had wie de bedreigers waren. Dat klopt echter helemaal niet. In het hierboven geciteerde fragment blijkt dat hij kon horen dat de bedreiger een accent had uit Zuid-Irak, eerder in het gehoor zei eerste verzoeker dat hij hij daaruit afleidde dat hij dus een sjiiet was (gehoorverslag blz. 7, in het vrij relaas). Wanneer eerste verzoeker wordt gevraagd naar de militie die het is, gaat het verhoor als volgt (gehoorverslag 1, blz. 10) (...)

De interviewer vraagt er niet verder op door.

Eerste verzoeker vermoedt dus dat het om één van de drie door hem opgesomde milities gaat, het is niet dat hij geen flauw benul heeft, zoals verweerder laat uitschijnen.

Meer nog, eerste verzoeker heeft er geen enkel belang bij om twijfel te uiten bij de identiteit van de milities: in het eerste gehoor ging de interviewer van verweerder er van uit dat het om "Hashd" ging, en heeft eerste verzoeker zelf genuanceerd dat hij het niet precies wist, terwijl het voor hem toch veel makkelijker was geweest om dit gewoon te bevestigen, indien hij van plan was geweest om een leugenachtig verhaal te vertellen. Deze passage staat eveneens op blz. 8 van het eerste gehoorverslag (...)

Tot slot stelt verweerder op dit punt dat eerste verzoeker "er niet in slaagt een geloofwaardige verklaring te (vinden) voor het gebrek aan kennis over de militie die u bedreigd zou hebben".

In de hierboven geciteerde passage heeft eerste verzoeker uitgelegd dat hij heeft trachten te achterhalen wie de militie was maar dat ze zich niet bekend wilden maken. Waarom dit niet geloofwaardig zou zijn, licht verweerder niet toe, tenzij dan dat van eerste verzoeker dat hij "op zijn minst een vermoeden had" van wie de militie was. Eerste verzoeker heeft echter drie mogelijke milities vermeld, die hij vermoedde.

Ook het feit dat het militielid dat hem belde zei dat eerste verzoeker "wel wist wie ze waren", betekent niet ipso facto dat dit het geval was temeer aangezien dit kwam als antwoord op de vraag van eerste verzoeker wie ze waren. Het is voor de beller kennelijk een manier geweest om de vraag te ontwijken. Hoe dan ook blijkt uit geen enkel element dat eerste verzoeker en de beller elkaar persoonlijk kenden zodat eerste verzoeker op die manier niets kon afleiden.

Verweerders kritiek op dit punt is dan ook lichtzinnig en getuigt van willekeur. De kritiek is niet objectiveerbaar en alleszins niet gefundeerd

3.2. *Daarnaast stelt verweerder dat eerste verzoeker tegenstrijdig is aangezien hij hebben dat zijn huis geplunderd werd door de milities maar later zei dat dit bij andere mensen is gebeurd en niet bij hem.*

Dit betreft echter een misverstand, en een selectieve lezing van verweerder over de verklaring van eerste verzoeker. In zijn 'vrij relaas' in zijn eerste gehoor stelt hij immers (blz. 7) (...)

In dit fragment lijkt het op het eerste gezicht dat eerste verzoeker stelt dat de plundering in zijn huis is gebeurd.

Later blijkt echter dat de passage die start met "De woning werd binnengevallen" een voorbeeld is dat eerste verzoeker geeft, net zoals het voorbeeld van de moord op een meisje twee maand voor zijn vertrek, dat er ook plots wordt aan toegevoegd door eerste verzoeker.

Dat dit een voorbeeld was, blijkt verderop uit het gesprek (gehoorverslag 1, blz. 9) (...)

Zoals de interviewer zelf aangeeft was het misschien niet zeer duidelijk dat eerste verzoeker dit als voorbeeld bedoelde, maar misverstanden zijn eigen aan een gesprek, zeker in het bijzijn van een tolk, die de communicatie indirect maakt waardoor de kans op misverstanden groter wordt.

Dat dit een leugen is van eerste verzoeker is dan ook een te streng oordeel.

Hoe dan ook had eerste verzoeker er, net als bij de andere hierboven weerlegde kritiek van verweerder, opnieuw geen belang bij om toe te geven dat het een voorbeeld was. Indien eerste verzoeker immers van plan was geweest om doelbewust een vals vluchtverhaal op te dissen, dan had hij zijn verhaal zeker "aangedikt" met dit soort verklaringen.

Tot slot wijzen verzoekers er nog op dat er geen waardevolle spullen meer lagen in de woning van verzoekers in Mosoel: verzoekers verklaarden beiden dat zij in 2015 bij de komst van Daesh Mosoel hebben verlaten. Het is pas enkele jaren later, na de verdrijving van Daesh dat eerste verzoeker terug naar de woning trekt om er af en toe te overnachten. De vaste verblijfplaats van verzoekers was op dat moment immers Domiz, en eerste verzoeker gebruik het huis in Mosoel enkel om af en toe te blijven slapen. Eerste verzoeker zal in een volgend verhoor bovendien verklaren dat het huis bij terugkeer na verdrijving van Daesh geen ramen meer had door de oorlog (gehoorverslag 2, blz. 4). Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat verzoekers "sieraden, US dollars, cash geld, alles wat waardevol was" zouden hebben bewaard in een huis zonder ramen dat eerste verzoeker enkel gebruikt om te overnachten na zijn werkopdrachten in Mosoel.

Het enige verwijt dat eerste verzoeker hier aanvaardt is het feit dat hij mogelijk wat verwarrend heeft gecommuniceerd bij zijn vrij relaas hierover, maar een leugen of inconsistentie is dit zeker niet.

Verweerder oordeelt kennelijk te kwader trouw in het nadeel van verzoekers.

3.3 Verder zijn er geen elementen om het vluchtrelaas van verzoekers te ontkrachten.

Verzoekers kunnen de telefonische bedreigingen door de militie niet schriftelijk staven. Doch zij verwijzen naar het artikel 48/6 Vreemdelingenwet dat luidt (...)

Verzoekers menen dat zij aan al deze voorwaarden voldoen zodat moet worden aangenomen dat deze bedreiging zich werkelijk heeft voorgedaan.

Verzoekers hebben aannemelijk gemaakt dat zij afkomstig zijn uit Mosoel, dat zij na de komst van Daesh zijn moeten vluchten, dat zij zich in Domiz gevestigd hebben. Deze elementen worden aanvaard door verweerder (voorwaarde a)

Verzoekers hebben immers verschillende andere elementen (identiteitsdocumenten, rantsoenkaart, woonstkaart, rijbewijs, kieskaarten, huwelijksakte) voorgelegd waaruit blijkt dat zij inderdaad uit Mosoel afkomstig zijn. (voorwaarde b)

De verklaringen van verzoekers zijn zeker in overeenstemming met de algemeen bekende informatie (inval en vertrek van Daesh in Mosoel, de aanwezigheid en werkwijze van de milites). Deze elementen worden ook aanvaard door verweerder (voorwaarde c)

Over voorwaarde d) kan geen discussie bestaan.

Over voorwaarde e) merken verzoekers op dat er slechts twee elementen worden aangereikt om de geloofwaardigheid van verzoekers te betwisten, en dat deze elementen hierboven duidelijk konden ontkracht worden.

Verzoekers menen dan ook dat het bewezen is dat eerste verzoeker bedreigd werd door milities in Mosoel.

Bijgevolg heeft hij een gegronde vrees op vervolging in geval van terugkeer naar Mosoel in Irak.

De schending van de artikelen 48/3 en 48/6 Vreemdelingenwet is aangetoond.

4. Met betrekking tot het intern vestigingsalternatief

4.1 In the International Protection Considerations with Regards to People Fleeing Iraq luidt het met betrekking tot de mogelijkheden van een intern vestigingsalternatief (hieronder: "IVA") in de KAR (blz. 122-125) (...)

Daaruit blijkt dus dat (beknpte samenvatting):

- de regio al zeer veel intern ontheemden én Syrische vluchtelingen opvangt en dat de absorptiecapaciteit van de regio al lang bereikt is
- de KAR het economisch slecht doet en er veel verpaupering is: er is nauwelijks werkgelegenheid voor intern ontheemden wie werk vindt heeft meestal niet genoeg om zijn basisvoorzieningen (huurgeld, voedsel, medische verzorging) te financieren. Dat zorgt dan weer voor negatieve effecten op kinderen die vaak ook werk moeten zoeken om te overleven of op jonge leeftijd uitgehuwelijkt worden

- er nauwelijks humanitaire bijstand is buiten de kampen, en dat de vluchtelingenkampen zelf niet kunnen worden beschouwd als redelijk intern vestigingsalternatief
 - veel IDP's die niet in de kampen terechtkunnen, een plaats zoeken in leegstaande gebouwen waarin het aan basiscomfort (stromend water, elektriciteit, verwarming) ontbreekt
 - veel kinderen van IDP's geen toegang hebben tot school, hetzij omwille van de fysieke verwijdering ervan, hetzij omwille van economische barrières (inschrijvingsgeld, kostprijs uniform, ...)
- Omwille van al die problemen stelt UNHCR dat er over het algemeen géén sprake kan zijn van een intern vestigingsalternatief in de KAR tenzij uit de geïndividualiseerde beoordeling blijkt dat zij toegang hebben tot:
- adequate huisvesting (vluchtelingenkampen kunnen niet zo beschouwd worden)
 - er toegang is tot basisdiensten: sanitair, water, elektriciteit, onderwijs
 - er mogelijkheden zijn tot levensonderhoud.

4.2. Uit deze strenge bewoordingen (over het algemeen géén IVA, tenzij), blijkt dat indien verweerder meent dat er toch een intern vestigingsalternatief is, hij moet aantonen dat deze drie voorwaarden zeker wél aanwezig zijn. De bewijslast ligt dus in de eerste plaats bij verweerder.

Verweerder meent dat er voor verzoekers sprake is van een intern vestigingsalternatief in de KAR omdat:

- eerste verzoeker een gespecialiseerd vakman is
- de zus van tweede verzoekster in Dohuk woont
- de man van de zus van tweede verzoekster ook een tegelzetter is en eerste verzoeker dus perspectief op werk heeft bij hem
- verzoekers geregeld op bezoek gingen bij de familie in Domiz.
- Verzoekers woonden vier jaar lang in Domiz

4.3. Verzoekers menen dat deze elementen niet van aard zijn om bij wijze van uitzondering te oordelen dat er toch een intern vestigingsalternatief is.

4.3.1. Vooreerst wijzen verzoekers er op dat het contact met de zus van tweede verzoekster helemaal niet zo nauw is als verweerder vooropstelt: verweerder stelt ten onrechte dat tweede verzoekster zou verklaard hebben dat zij geregeld haar zus een bezoek bracht. Dit blijkt niet uit de lezing van haar gehoorverslag. Tweede verzoekster heeft alleen gezegd dat zij haar familieleden in de KAR zag "bij de gelegenheden" (lees dus: bij de islamitische feestdagen hooguit enkele keren per jaar). Er was dus helemaal geen nauw contact en bijgevolg geen effectief familiaal netwerk

Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de man van de zus van tweede verzoekster de brugfiguur zou kunnen zijn om eerste verzoeker aan een job te helpen.

De man van de zus van tweede verzoekster is op het ogenblik van het tweede interview van tweede verzoekster zelf al een jaar werkloos (gehoorverslag 2 van tweede verzoekster, blz. 9) hoewel hij al sinds 2008 in de KAR woonde en er al een uitgebreid netwerk als tegelzetter had opgebouwd: indien die man met zijn netwerk al zo lang werkloos is, hoe kan dan van eerste verzoeker verondersteld worden dat hij sowieso werk zal kunnen vinden dat hem in staat stelt zijn gezin te onderhouden? Verweerder negeert dit gegeven volledig.

Verweerder spreekt evenmin de vaststellingen tegen van UNHCR in de International Protection Considerations dat het extreem moeilijk is voor IDP's in de KAR om werk te vinden. Ook het rapport van EASO (Key Socio Economie Indicators) bevestigt dit (blz 21).

4.3.2. De beperkte connectie tussen het gezin van verzoekers en dat van de zus van tweede verzoekster impliceert ook dat er allermint zekerheid is over de woning waar verzoekers terecht zullen kunnen. Tweede verzoekster heeft al aangehaald dat haar zus vijf kinderen heeft zodat het niet mogelijk is voor het gezin van verzoekers om met hun drie kinderen bij hen in te trekken. Dit is overigens al gebleken aangezien ze na hun vlucht uit Mosoel ook niet bij deze zus terecht konden.

4.3.3. Daarnaast wijzen verzoekers er op dat zij in het verhoor er hebben aangegeven dat voor toegang tot de KAR een garant moet worden gevonden (blz. 9 verhoorverslag 1 en blz. 5 gehoorverslag 2 van eerste verzoeker). Verweerder stelt dat deze voorwaarden sinds begin 2019 niet meer bestaan, maar daar bestaat geen duidelijkheid over. In de « Iraq: Country of Origin Information on Access and Residency Requirements in Iraq (Update I) » wordt immers gesteld (...)

Zelfs als er dus geen formele regels zijn omtrent de vereiste van een sponsor, dan nog wijzen verzoekers er op dat niet valt uit te sluiten dat deze vereiste toch wordt opgelegd in geval van terugkeer, waardoor de zagezegde zekerheid van toegang tot de KAR er allermint is.

4.3.4. Verzoekers wijzen er verder op dat verweerder allermint nagaat of het onderwijs gegarandeerd is in de KAR in geval van terugkeer.

UNHCR meldt dit uitdrukkelijk als vereiste om te kunnen spreken van een IVA.

Nochtans hebben verzoekers beiden hun bezorgdheid geuit over het gebrek aan onderwijs in de KAR (gehoorverslag 2 van eerste verzoeker, blz. 5; gehoorverslag 2 van tweede verzoekster, blz. 8). De Arabische school waar hun kinderen naartoe waren geweest in Domiz verdween immers aangezien hij gelinkt was aan het vluchtelingenkamp en de meeste IDP's begonnen terug te keren.

Nochtans is het probleem van toegang tot onderwijs niet alleen gelinkt aan de school in Domiz maar is het een probleem dat zich in de hele KAR voordoet, zoals wordt aangehaald door UNHCR zelf in de *International Protection Considerations*.

Dit probleem is recent niet verbeterd zoals blijkt uit een rapport van de Special Rapporteur on the human rights of internally displaced persons, Ms. Cecilia Jimenez-Damary, upon conclusion of her official visit to Iraq - 15 to 23 February 2020, waarin het luidt (...)

Ten overvloede blijkt nog dat de kinderen steeds onderwijs hebben genoten in het Arabisch (zowel in Mosoel als in Domiz). Met hun ouders spreken de kinderen een mix van Arabisch en Badini (in het gehoorverslag 2 van tweede verzoekster blijkt dat zij vroeg aan de tolk om verder te gaan in het Arabisch omdat zij zich comfortabeler voelde in die taal). In de beslissing luidt het dat de kinderen van verzoekers het Badini machtig zijn en daarom naar de KAR kunnen verhuizen. Zij hebben echter nooit les gevolgd in het Badini, zoals blijkt uit de verklaringen van hun ouders (zie eerste verzoeker, gehoorverslag 2, blz. 4). Het is een dialecttaal van thuis die zij onvoldoende beheersen om les in te kunnen volgen. Bovendien zou het voor de kinderen van verzoekers extreem complex worden: na eerst jarenlang les te hebben gevolgd in het Arabisch, dan na aankomst in België in het Nederlands, zouden zij nu les moeten volgen in het Badini, voor zover er al onderwijs beschikbaar zou zijn. Zij zouden met een grote taalachterstand onderwijs moeten volgen, en gelet op de preciaire schoolsituatie in de KAR, wordt de kans dat zij zich niet meer in het schoolsysteem kunnen inschakelen nog aanzienlijk groter. In die zin is het dus niet redelijk om voor deze kinderen te spreken van een IVA in de KAR.

4.3.5. In tegenstelling tot wat verweerder beweert is er dus helemaal geen zekerheid over het feit dat eerste verzoeker in staat zal zijn werk te vinden om zijn gezin te onderhouden. Het tegendeel is waarschijnlijker gelet op de slechte economische situatie en de barrières die IDP's op de arbeidsmarkt ondervinden. Zelfs de broer van de zus van tweede verzoekster, die er al meer dan tien jaar verblijft en hetzelfde beroep uitoefent als eerste verzoeker, is werkloos.

Er is bijgevolg geen zekerheid dat verzoekers in staat zullen zijn om een woning te huren waarin het basiscomfort om van een redelijk IVA te kunnen spreken, aanwezig is.

Daarnaast is er onduidelijkheid over de sponsorverplichtingen die gelden in de KAR. Zelfs indien deze regels officieel niet meer bestaan, stelt UNHCR vast dat veel informele regels blijven gelden op het terrein.

Tenslotte is het allerm minst duidelijk of de kinderen van verzoekers wel effectief toegang zullen hebben tot onderwijs in geval de familie zich in de KAR vestigt.

Aangezien UNHCR als algemene regel stelt dat er geen IVA in de KAR is behoudens zekerheid op deze punten, en die zekerheid dus overduidelijk niet kan worden geboden, kan er geen sprake zijn van een IVA in de KAR.

De bestreden beslissing schendt het artikel 48/5 Vreemdelingenwet dus.

5. Verzoekers vorderen dus in hoofddorde te worden erkend als vluchteling gelet op de bedreigingen die eerste verzoeker heeft gekend, en gelet op het gebrek aan IVA in Irak.

Indien de Raad zou oordelen dat het vluchtverhaal van verzoekers niet aannemelijk, herinneren verzoekers er aan dat verweerder zelf erkent dat de situatie in Mosoel voor verzoekers een risico op schade in de zin van art. 48/4,\$2, c) Vreemdelingenwet zou uitmaken.

Gelet op het gebrek aan IVA dient in dat geval dus minstens de subsidiaire bescherming te worden toegekend aan verzoekers."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport "*International protection considerations with regard to people fleeing Iraq*" van UNHCR van mei 2019, het rapport "*Key Socio Economic Indicators*" van EASO, een rapport van de Special Rapporteur on the human rights of internally displaced persons, Ms. Cecilia Jimenez-Damary, upon conclusion of her official visit to Iraq - 15 to 23 February 2020 en het rapport "*Iraq: Country of Origin Information on Access and Residency Requirements in Iraq (Update I)*".

2.3. Nieuwe elementen

Op 23 augustus 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de “EASO Guidance nota: Iraq” van januari 2021.

2.4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekers geweigerd omdat (i) verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij in Mosoel het slachtoffer is geworden van afpersing en bedreiging door een van de milities, (ii) de door hen voorgelegde documenten louter betrekking hebben op hun identiteit en afkomst uit Mosoel, dewelke niet betwist worden door het CGVS en (iii) zij zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in Noord-Irak (KAR) te vestigen, welke regio niet alleen over de weg maar ook met het vliegtuig bereikbaar is, waar etnische Koerden die het geweld in Centraal-Irak ontvluchten zich over het algemeen zonder problemen kunnen vestigen zonder dat zij hiervoor een sponsor nodig hebben, waar actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en waar zij, rekening houdend met hun persoonlijke omstandigheden, beschikken over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij in juni 2014 Mosoel ontvluchtten omwille van de komst van Daesh. Zij gingen naar Domiz, waar zij eerst een paar dagen in een vluchtelingenkamp verbleven. Omdat een van de kinderen erg ziek werd, huurden verzoekers vervolgens een woning in de omgeving van het kamp, waar zij bleven wonen tot hun vertrek uit Irak op 19 mei 2018. Volgens verzoekers keerde verzoeker twee maanden na de bevrijding van Mosoel geregeld terug naar de stad om er te werken. Voor de komst van Daesh had hij een goed draaiend tegenbedrijf, dat hij naar eigen zeggen na de bevrijding snel opnieuw kon opstarten. De zaken gingen goed en verzoeker verdiende 400 of 500 dollar per dag, zo'n 10000 dollar per maand. Verzoekster en de kinderen bleven in Domiz.

Verzoekers slagen er echter geenszins in de Raad te overtuigen dat verzoeker werkelijk vanuit Domiz naar Mosoel ging werken. Zij leggen hieromtrent immers verklaringen af die op geen enkele manier met elkaar te verenigen zijn. Zo liet verzoeker optekenen: *“Ging u heen en weer naar Mosoel? Ik ging alleen heen en weer, daar werken. Twee dagen werken en dan weer terug voor twee dagen. Dan ging ik weer naar de stad. Ik heb een paar keer thuis geslapen maar ik zag dat de situatie niet veilig was omwille van slapende cellen. Daarom pendelde ik. Met thuis bedoelt u Mosoel? Ja. De ramen waren kapot door de oorlog. Toch sliep ik daar. Maar meestal pendelde u? Ja 's ochtends vroeg vertrok ik. Om half 8 was ik in Mosoel. Om half 5 ging ik terug naar Domiz.”* (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 13 augustus 2020, p. 3-4). Verzoekster daarentegen verklaarde: *“In de periode van de bevrijding van Mosoel eind 2017 of 2018 is hij een of twee keer naar Mosoel gegaan om te werken. Bleef hij in Mosoel slapen of pendelde hij? Hij sliep op de werkplaats. Waren er dagen dat hij wel heen en weer ging? Enkel tijdens het werk. Ja dat bedoel ik he. Of hij 's morgens vertrok in Domiz om in Mosoel te werken en dan 's avonds terug kwam? Nee, hij keerde niet op dezelfde dag terug naar Domiz. Dat had te maken met de opdrachten die hij kreeg. Sommige opdrachten duurden vier dagen of een week. Uw echtgenoot zei gisteren dat hij wel geregeld pendelde naar Mosoel? Hij werkte als tegelzetter, het is heel moeilijk om een opdracht op een dag af te krijgen. Als de opdracht op een dag gedaan was keerde hij terug. Het is toch mogelijk om 's avonds terug te rijden en de volgende dag verder te werken aan dezelfde opdracht? Nee, hij werkte niet voor een dag. Snap u? Als hij een opdracht van vier dagen heeft, kan hij toch ook elke dag heen en weer rijden in plaats van in Mosoel te blijven? Meestal verbleef hij in Mosoel op de plaats waar hij werkte. Ok, dat is niet wat man gezegd heeft. Eerlijk gezegd wist ik niet altijd waar hij naartoe ging als hij weg ging. Hij ging naar buiten en ik vroeg niet waar hij ging.”* (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster dd. 14 augustus 2020, p. 3-4). Het hoeft geen betoog dat dergelijke flagrant afwijkende verklaringen niet toelaten verder nog enig geloof te hechten aan de beweringen van verzoekers in dit verband. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoeker in deze periode door de milities in Mosoel werd afgeperst om 8% van zijn winst af te staan en werd bedreigd dat ze hem of zijn zoon zouden ontvoeren indien hij niet betaalde. Het overtuigt de Raad overigens evenmin dat verzoeker gedurende een periode van twee of drie maanden dagelijks naar Mosoel zou pendelen om er te werken op een ogenblik dat volgens hem ‘het conflict’ bezig was, waarmee hij doelde op de oorlog tussen de Koerden en de Hashd Al Shaabi omwille van Kirkuk en de betwiste gebieden en waarbij hij nog aangaf dat de Koerden in Mosoel omwille van dit conflict werden gevisieerd en vernederd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 4 februari 2020, p. 7). Ook verzoekster verklaarde dat het in die periode in

Mosoel niet veilig was – er waren aanslagen, mensen werden ontvoerd – reden waarom zij en de kinderen in Domiz achterbleven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekerster dd. 4 februari 2020, p. 5). Wat betreft de door verzoekers voorgehouden afpersing en bedreiging, acht de Raad het in het geval van een waarachtig relaas bovendien niet aannemelijk dat de militieleden zich ertoe zouden beperken om verzoeker tot drie maal toe op te bellen om hem geld te vragen en hem bij elke gelegenheid te bedreigen dat ze hem of zijn zoon zouden ontvoeren indien hij niet zou betalen en zij niet meer doortastend en efficiënt tegen hem zouden hebben opgetreden. Verzoeker verklaarde immers dat de militieleden hem hadden gezegd dat zij wisten waar hij woonde, dat hij drie kinderen had, dat zijn zaak goed draaide en dat hij veel geld en een BMW had, waarvan zelfs de nummerplaat geweten was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 4 februari 2020, p. 8 en p. 10). Dat de militieleden, die tijdens de telefoongesprekken aan verzoeker zeiden dat ze iemand zouden sturen na zijn werk om het geld op te halen hebben nagelaten om dit ook werkelijk te doen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 4 februari 2020, p. 10) en zij, ondanks hun herhaalde dreigementen geen effectieve pogingen zouden hebben ondernomen om verzoeker daadwerkelijk te treffen, doet naar het oordeel van de Raad volledig afbreuk aan de ernst van deze door verzoekers geschetste vrees en zet de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas verder op de helling. De vaststelling dat verzoeker niet kon duiden met welke militie hij precies problemen zou hebben gekend bevestigt deze appreciatie des te meer. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissingen het volgende wordt overwogen: *“Het is opmerkelijk hoe weinig kennis u heeft over de militie die u afgeperst en bedreigd zou hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat u goed op de hoogte bent van de veiligheidssituatie in Mosoel en van de werkwijze die de milities in Mosoel hanteren. U weet dat gewone arbeiders niet moesten betalen aan de milities en dat een Turkmeen die in dezelfde sector als u werkte aan Asa’ib Ahl al Haq (AAH) moest betalen (M.(...)-1, p.8). U weet dat de milities militaire voertuigen gebruikten en dat iedere militie hun eigen vlaggen had (M.(...)-1, p.7). U bent dus in staat de verschillende milities van elkaar te onderscheiden.*

Met de betrekking tot de militie waar u persoonlijk mee in aanraking gekomen zou zijn, beschikt u echter over bijzonder weinig kennis. U weet niet om welke milities het ging, aan wie u het geld moest betalen (M.(...)-1, p.10). Uw verklaring dat u niet weet om welke militie het ging omdat ze dat niet wilden zeggen aan de telefoon, overtuigt niet. De beller zou immers ook gezegd hebben dat u hen kende, wist wie ze waren (M.(...)-1, p.8). Ook al zouden ze hun naam niet expliciet gezegd hebben, kan er verwacht worden dat u op zijn minst een vermoeden had over welke groepering het ging. U had een uitgebreid netwerk (M.(...)-1, p.8) en was op de hoogte van een vergelijkbare afpersingszaak waarin AAH betrokken was. U slaagt er niet in een geloofwaardige verklaring te voor uw gebrek aan kennis over de militie die u bedreigd zou hebben. U brengt niet genoeg elementen aan die het geloofwaardig maken dat u persoonlijk het slachtoffer bent geworden van afpersing door een van de milities.” Verzoekers slagen er met de kritiek in het verzoekschrift niet in een ander licht te werpen op het voorgaande.

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers wordt bovendien volledig onderuit gehaald doordat zij beweerden en ook na confrontatie tijdens de persoonlijke onderhouds hardnekkig bleven volhouden dat Domiz in de provincie Mosoel gelegen is (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 4 februari 2020, p. 6; administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 13 augustus 2020, p. 3; notities van het persoonlijk onderhoud verzoekerster dd. 14 augustus 2020, p. 8), terwijl Domiz in werkelijkheid tot de provincie Dohuk behoort en dus in de KAR gelegen is, wat verzoekers thans in het verzoekschrift ook impliciet lijken te erkennen. De Raad leidt hieruit af dat verzoekers hetzij hun langdurig verblijf in de KAR poogden te verhullen, hetzij effectief niet weten waar Domiz gelegen is, hetgeen in dat geval logischerwijs impliceert dat zij er nooit hebben verbleven. Indien verzoekers hun verklaringen over hun verblijf in Domiz van 2014 tot 2018 op enige waarheid zouden berusten, kunnen zij niet ernstig blijven volhouden dat zij als Koerden uit Mosoel een garant nodig hebben om de KAR binnen te komen en er te verblijven, dat het erg moeilijk is om een garant te vinden, dat gewone vrienden geen garant kunnen zijn en dat de garant een oom moet zijn (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 4 februari 2020, p. 9; notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 13 augustus 2020, p. 5). Deze beweringen vallen bovendien evenmin te rijmen met de overige verklaringen van verzoekers. Zo beviel verzoekerster van haar jongste kind R. in Dohuk (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 13 augustus 2020, p. 4; notities van het persoonlijk onderhoud verzoekerster dd. 14 augustus 2020, p. 4). Bovendien verklaarde verzoekerster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat zij in Iraaks Koerdistan enkel verre verwanten heeft, kleinzons of –dochters van een van haar overleden ooms, die zij enkel zag *“tijdens de gelegenheden”* en die zij aldus niet zo goed kent (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekerster dd. 4 februari 2020, p. 5). Wanneer haar tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd gevraagd of zij voor de bevalling van R. al eerder in Dokuk was geweest,

luidde het echter plots: *“Ja, op bezoek. Bij wie was u op bezoek? Mijn oom. Momenteel verblijft mijn zus daar. Het was om verwanten te bezoeken. Heeft u hen ook bezocht toen u in Domiz woonde? Ja, maar ik keerde wel terug op dezelfde dag. Gingen jullie met het hele gezin? Of ging u alleen? Ik nam de kinderen altijd mee, soms kwam mijn man ook mee. Hoe ging u daar naar toe? Met de taxi. Waren er controleposten of iets dergelijks? Er waren checkpoints, we kregen een pasje van het kamp dat we moesten laten zien. Heeft u naast uw oom en uw zus nog andere verwanten in Duhok? Ja, maar ik heb niet veel contact met hen. Bij ons bij de Koerden behoren we tot stammen. Een stam bestaat uit veel leden en ik had niet veel contacten.”* Verzoekster voegde hieraan toe dat haar zus S. vroeger in Mosoel woonde maar ik 2007 naar Dohuk is verhuisd, waar haar man werkt als tegelzetter (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster dd. 14 augustus 2020, p. 5-7). Deze verklaringen staan haaks op de beweringen van verzoeker dat hij niet naar Dohuk kon omdat hij een borg moest hebben, dat *“de mensen konden aan ons accent horen dat we uit Mosoel kwamen. Ze vroegen mijn identiteitskaart en zagen direct dat ik uit Mosoel kwam en dan zeiden ze dat ik daar niet mocht zijn”* en dat *“Aan elke controlepost merken ze dat je van Mosoel bent aan je identiteitskaart, en dan wordt je terug gestuurd.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 13 augustus 2020, p. 5-6). Verzoekster bevestigde tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud overigens uitdrukkelijk dat er voor Koerden uit Mosoel over het algemeen geen problemen zijn om zich in Koerdistan te vestigen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster dd. 14 augustus 2020, p. 8).

Dat verzoekers van 2014 tot 2018 in de KAR hebben gewoond wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als vaststaand aangenomen, doch wordt naar het oordeel van de Raad onvoldoende aangetoond.

Zo overtuigen verzoekers allerminst in hun verklaringen over de omstandigheden van hun verblijf in Domiz gedurende vier jaar. Aan verzoeker gevraagd naar de rechtstreekse aanleiding voor zijn vertrek uit Irak, verklaarde hij: *“Ik voelde me niet veilig. Mijn gezin was ook niet veilig, de kinderen konden niet naar school gaan.”* Ook tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat zij niet in Domiz konden blijven omdat de kinderen er niet langer naar school konden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 4 februari 2020, p. 7; notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 13 augustus 2020, p. 5). Nochtans verklaarde verzoekster dat de kinderen gedurende de vier jaar dat zij in Domiz hebben verbleven steeds naar school zijn gegaan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster dd. 14 augustus 2020, p. 3).

De Raad stelt zich bovendien ernstige vragen bij de authenticiteit van de door verzoekers voorgelegde documenten. Zo is het de Raad vooreerst niet duidelijk hoe verzoekers een *“Voedselkaart Nineveh 2017-2018”* afgestempeld in Al Zuhur (zie notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 4 februari 2020, p. 5) hebben verkregen, laat staan waarom zij deze nodig hadden indien zij werkelijk, zoals zij beweren, van juni 2014 tot hun vertrek uit Irak op 19 mei 2018 in Domiz in de provincie Dokuk hebben gewoond. Van de identiteitskaarten van verzoekers en hun kinderen werd geen vertaling aan het administratief dossier gevoegd zodat de Raad in de onmogelijkheid wordt gesteld na te gaan waar en wanneer deze stukken werden afgeleverd. Uit de bespreking van deze documenten tijdens het eerste persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt echter dat alle identiteitskaarten zouden zijn afgeleverd in het district Sheikan (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 4 februari 2020, p. 5-6). De Raad ziet echter niet in waarom identiteitsdocumenten zouden worden afgeleverd in een district van de provincie Nineveh waar verzoekers nooit hun woonplaats zouden hebben gehad. Ook met betrekking tot de voorgelegde paspoorten kunnen een aantal opmerkelijke vaststellingen worden gedaan. Het paspoort van verzoeker werd afgeleverd in ‘Ninawa’ op 9 april 2012 en was geldig tot 7 april 2020. De datumnotatie op dit paspoort werd in de volgorde jaar-maand-dag geschreven. De paspoorten van verzoekster en de kinderen zouden in Dohuk zijn afgeleverd. Verzoeker gaf hiervoor volgende uitleg: *“Destijds, toen Daesh in Mosoel was, controleerden ze alle overheidsdiensten. We konden de paspoorten enkel in Dohuk of Bagdad aanvragen. Ik kon niet naar Bagdad gaan omdat ik Koerd ben. Sinds anderhalve maand is de dienst paspoorten weer operationeel.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 4 februari 2020, p. 5). De Raad ontwaart in het administratief dossier geen informatie op basis waarvan verzoekers beweringen in dit verband kunnen geverifieerd worden. De Raad stelt bovendien vast dat de paspoorten van de kinderen slechts een geldigheidsduur van vier jaar hebben, dit in tegenstelling tot de paspoorten van verzoekers die acht jaar geldig zijn, en dat de kopie van het paspoort van G. die werd toegevoegd aan het administratief dossier wel een uitreisstempel van Erbil maar geen inreisstempel van Turkije bevat. De paspoorten van verzoekster (afgeleverd op 10 september 2017 en geldig tot 9 september 2025) en F. (afgeleverd op 14 september 2017 en geldig tot

13 september 2021) vermelden als plaats van afgifte 'Duhok' en de datumnotatie op deze paspoorten werd in de volgorde dag-maand-jaar geschreven. De Raad acht het dan ook vreemd te moeten vaststellen dat de paspoorten van G. en R., beiden afgeleverd op 10 augustus 2017 en geldig tot 9 augustus 2021, als plaats van afgifte 'Dahouk' vermelden en de datumnotatie op deze paspoorten in de volgorde jaar-maand-dag werd geschreven. Er kan immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat de uitgevende instantie op paspoorten die werden afgeleverd in augustus en september 2017 eenzelfde schrijfwijze voor de plaats van afgifte alsook eenzelfde datumnotatie zou hanteren. Gelet op voormelde vaststellingen en mede in acht genomen de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er in Irak sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude, rijzen bij de Raad ernstige twijfels bij de authenticiteit van voornoemde documenten. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door verzoekers voorgelegde documenten aan een authenticiteitsonderzoek heeft onderworpen, hetgeen de Raad nochtans essentieel acht om zich een correct beeld te kunnen vormen van verzoekers hun oorspronkelijke regio herkomst, alsook van hun opeenvolgende verblijfplaatsen in Irak voor hun komst naar Europa en aldus om de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

Zelfs indien wordt aangenomen dat verzoekers oorspronkelijk afkomstig zijn uit Mosoel en zij een bepaalde periode elders in Irak hebben verbleven alvorens hun land van herkomst te verlaten, stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat hun naaste familieleden tot op heden in Mosoel verblijven. Zo verklaarde verzoeker dat zowel zijn ouders als zijn broers en zussen, behalve zijn zus R. die in Duitsland verblijft, nog steeds in Mosoel wonen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker dd. 4 februari 2020, p. 4-5). Ook verzoekster verklaarde dat, behalve haar zus S. die in Dohuk woont, haar broers en zussen in Mosoel wonen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster dd. 14 augustus 2020, p. 5-6). Nergens uit verzoekers hun verklaringen kan blijken dat hun in Mosoel wonende familieleden er problemen kennen, hetzij gelinkt aan de veiligheidssituatie aldaar, hetzij andere problemen, hetgeen naar het oordeel van de Raad een sterke contra-indicatie is voor de nood aan een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoekers. Dit geldt des te meer nu aan de problemen die verzoeker met milities in Mosoel zou hebben gekend geen geloof kan worden gehecht. De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen recente landeninformatie bevat over de actuele veiligheidssituatie in Mosoel zodat de Raad in de onmogelijkheid wordt gesteld te beoordelen of verzoekers desgevallend ten aanzien van hun beweerde regio van herkomst een nood aan internationale bescherming kunnen laten gelden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat een nader onderzoek van verzoekers hun verzoek om internationale bescherming zich opdringt. Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 november 2020 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS